

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ ALBERT DELPIE

Μιλούσανε για ένα που έκλεφε στα χαρτιά, και που σκοτώθηκε μέσα στη λέσχη του τζόγου στο Παρίσι. Ο καθένας διηγόταν μια ιστορία. Μόνον ο λοχαγός σιωπούσε.

— Λοιπόν μονάχα σεις δεν θα διηγηθήτε τίποτα ; τὸν ρώτησαν.

— Αν ἐπιμένετε...

— Βεβαίωτα.

— Πολύ καλά... Σας εἰδοποιῶ ὅμως πὼς ἡ ἰδική μου ἱστορία δεν μοιάζει καθόλου με τις δικές σας, γιατί ὁ κλέφτης μου ἦταν πολὺ συμπαθητικός.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, σὰς ἀκούμε...λέγετε.

Ο λοχαγὸς ἄναψε τὸ τσιγάρο του και ἀκούμπισε ὄρθιος στὸ τζάκι τοῦ σαλονιοῦ. Τὸν πληαίσαμε ὅλοι με μιὰ παιδική περιέργεια.

— Εἶνε ἔξην χρόνια τώρα, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ὁ λοχαγός. Τὸ σύνταγμα μου ἐστάθηνε στὴν Μ. μιὰ πλῆκτικὴ κωμῶποδι πὸν δεν ἔπηρεζε καμιὰ διασκέδασις. Ἀγαποῦσα τὸ θέατρο, μὰ μόλις ὑπηρετῆκει ἕνα καφε-κονοεῖο τρίτης τάξεως. Ἀμα τελειώανε ἡ ἐργασία μου, μὴ γνωρίζοντας τὴ νὰ κάνω, συνείδησα νὰ πηγαῖνω κάθε βράδυ στὴ λέσχη τῆς πολίχνης, τὴν μόνη πὸν ἔπηρεζε ἐκεῖ. Σ' αὐτὴν δεν χαρτοπαίζανε πολὺ, παρὰ στὰ τρία μεγάλα πανηγύρια πὸν διαρκούσανε ὀχτὼ μέρες τὸ καθένα.

Ἐνα ἀπόγευμα τὸ φθινόπωρο, στὴν ἀρχὴ ἑνὸς πανηγυριοῦ, πῆγα ἐνωρίς στὴ λέσχη. Πολλὸς κόσμος ἦταν μέσα, πλούσιοι χηματαῖοι πὸν σπανίως ἐρχόντανε στὴν πόλι, και μερικὸι ἐντόπιοι ἀριστοκράτες πὸν σπάνια βγαῖνανε ἀπ'τὰ μεγάρα τους.

— Σήμερα θάχομε γερὸ παιχνίδι, μοῦ εἶπε ἕνας γνωστός μου, θὰ διασκεδάσομε καλά.

Κύτταξε τὴν μπάχα και ἀπόρησα. Τὴν κρατούσε ἕνας νέος εἴκοσι δυὸ χρονῶν πὸν τὸν γνώριζα ἐξ ὄψεως. Μ' ἐνδιέφερε γιατί ὁ πατέρας του εἶχε σκοτώθει ἠρωτικῶτα στὴ Μαγεντία. Τοῦ ἄφρισε μικρὴ περιουσία μὰ δοξαμένο ὄνομα. Ἦρχετο σπανίως στὴ λέσχη και ποτε δεν ἔπαιξε. Ἀπόρησα λοιπὸν σὺν τὸν εἶδα νὰ κρατῆ μπάχα και γερὸ, γιατί τὰ ναπολεόνια και τὰ χαρονομήματα μαζεύνοντανε ἀφθονα μπροστά του!

— Πόσο εἶνε ἡ μάχη ; ρώτησε κάποιος.

— Ω ! εἶπεν ἕνας χοντρός χηματαῖας, ὁ κύριος Ντε Μαρτέν εἶνε τυχερός μπορεῖ νὰ κρατήσῃ και μπάχα στ' ἀνοιχτά.

Ο Ντε Μαρτέν ἦταν πολὺ χλωμός και τὰ μάτια του μοιάζανε σὺν τοῦ τρελλοῦ

— Μπάχα στ' ἀνοιχτά ! μουρομούροσε.

Ἀυτὴ ἡ φράσις τοῦ ἔφερε γρονθοσυζιὰ κι' ἀτυχία ! Δέκα φορὲς ἔχασε στὴ σειρὰ και μετὰ ἕνα τέταρτο ἡ μπάχα σαρώθηκε !.

Ἐνας ἄλλος παίχτης πῆρε τὴ μπάχα και τὸ παιχνίδι ἐξακολούθησε με τὸση ζωηρότητα και πάθος, πὸν ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ παίζω σὺν τοὺς ἄλλους.

Δὲν εἶχε πειὰ θεοὶ γύρω στὸ τραπέζι και ἔπαιζα ὄρθιος, κρατῶντας στὸ χεῖρ τὸ καπέλλο μου. μέσα στὸ ὅποιο ἔρχισα ἐπὶ κέρδη πὸν αἰζάναν ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ. Τὸ παιχνίδι εἶχε φτάσει στὸ ὕψιστο σημεῖο τῆς νευρικότοπος ὅταν κάποιος μοῦ φώναξε :

— Σας κλέφτουν, λοχαγέ !

Ἐκῆνα μιὰ ἐμφυση και ἀπότομη χειρονομία και τοάκωσα ἕνα χεῖρ. Ἦταν τὸ χεῖρ τοῦ Ντε Μαρτέν πὸν ἔσφιγγε ἕνα χιλιάρικο πὸν μοῦχε κλέφει μέσα ἀπ' τὸ καπέλλο μου !

Τὸ πρόσωπο τοῦ δυοτυχιμένου νέου εἶχε ἀσασμούς ἀπ' τὴ συγκίνηση. Τοῦ ἔροζα μονάχα μιὰ ματιὰ και εἶδα πὼς τὰ μάτια του γουρλώσανε ἀπ' τὴν τρομάρα. Τότε σκεφθῆκα νὰ τὸν σώσω.

— Ο κύριος Ντε-Μαρτέν ἔχει δίκιο, εἶπα ἦσυχα και σὺν ἀπορῶν πὼς τολμούσανε νὰ πὸνν τέτοια κατηγορία για ἕνα νέο σάνκι αὐτὸν ! Εἶμθα συντρόφοι και πῆρε τὰ χρήματα ποχε ἀνάγκη !. Τὸ πρόσωπο πὸν φώναξε ἦρθε πρώτη φορὰ στὴ λέσχη και δὲν γνωρίζει τὸν Ντε-Μαρτέν. Ἐπειδὴ οἱ παίχτες ἦταν στερημένοι εἶδε ἕνα χεῖρ νὰ μπαῖν στὸ καπέλλο μου και νόμισε πὼς πρόκειται περὶ κλοπῆς.

Τότε ὁ ἀνθρωπος πὸν φώναξε ζήτησε συνγνώμη ἀπ' τὸν Ντε Μαρτέν και τὸ παιχνίδι ξανάρχισε, μὰ ὁ Ντε-Μαρτέν ἔφυγε.

Τρεῖς μέρες περῶσανε χωρὶς νὰ μάθω τίποτε καινοουργιο γι' αὐτὸν τὸν νέο. Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ ντρέπεται νὰ μὲ δῆ. Ἐχὼ σὼζοντας αὐτὸν ἔβωσα τὴν ὑπόληψι τοῦ πατέρα του, ἑνὸς γενναίου στρατιώτου. Μὰ εὔρηκα παραξένο τὸ δτι δεν ἦρθε νὰ μ' ἐχαριστήσῃ.

Ἐνα βράδυ ὁ ὑπηρέτης μου ἦρθε και μοῦ εἶπε πὼς μιὰ κυρία με περιέμενε στὸ σαλόνι. Ἦταν μιὰ γυναίκα ὡς σαράντα π'ἔνεε χρονῶν με πρόσωπο ἦσυχο και περῆφανο και τίμιο βλέμμα.

— Εἶμαι ἡ κυρία Ντε Μαρτέν, μοῦ εἶπε ὁ γιός μου μοῦ τὰ

« ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΗΚΥΘΟΝ »

Ἄγαπῃ, πὼς μ' ἐκούρασε και πὼς ποθῶ ἀκόμα νὰ με λικνίσῃς 'ς τὰ φερά σου ἐπάνω, ἀπ' τῆς ζωούλας σου νὰ πῶ τὸ μωροβόλο στόμα φαρμακερὸ χυμὸ για νὰ πεθάνω.

Γνωρίζω πόσον ὕπουλος εἶνε για μένα ὁ χρόνος κι' ὁ ἀνεμος πὸν γλυκοπνέει τῶρα και τὴν γαλήνη πὸν μεθὰ θὰ σωνελάρῃ ὁ πόνος, ὁ στεναγμός, ἡ τρικυμία και ἡ μπόρα.

Μὰ τι με νοιάζει ἡ ἀπαισία ἡ γνώσις τῶν πραγμάτων πὸν με γοπετεῖ με κίτρος και χρόνια ; Μ' ἀρκεῖ πὸν ζῶ σὺν ὄνειρο σὲ κόσμους ὁραμάτων και τραγουδοῦ με κόκκους και μ' ἀπόδνια.

Πουλᾶκι γλυκοκέλαδο, πὸν φτερουγίζεις πλᾶνο. ἀνίμεσα 'ς τὰ ἐρείπια με τὸ ὕγρὸ τους χυσοῦδι και κάποτε συντροφιασὸ 'ς τὰ κυπαρίσσια ἐπάνω τονίζεις τόσο ρυθμικὰ τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι.

Ὅταν ἡ χειμωνιάτικη πνοή σιμά σου φτάνει κι' οἱ κάμποι κοιτόνται βουβοὶ κάτω ἀπ' τὸ κρῦο χιόνι, σὲ ποιά φωλίτσα ἀπάνειθ θὰ ὀβῶθῃ θὰ πεθάνῃ αὐτὸ τὸ θεῖο τραγοῦδι σου πὸν τώρα με σκλαβώνει ;

Σὰν ἕνα θεῖο ὄνειρον ὁ νοῦς μου τριγορρίζει στὴν κλῖνη σου πὸν ἀνόνηρη κοιμάσοι, ἀγαπημένη, ὁ ὕπνος σου εἶνε ἀτάραχος γιατί ὁ ναυορζίζει τὸ μουτικὸ παράπονο πὸν ἀπ' τὴν ψυχὴ μου βγαίνει.

Ἔτσι, 'ς τὰ χρόνια τὰ παλὰ, ἡ Ἀδρην ἀπεκοιμάτο σ' ἕνα κρεβάτι ἀνδοσπαρο 'ς τοῦ Παρνασοῦ τὰ πλάγια και γύρω τῆς σὺν ὄνειρο μαγευτικὸ ἐπιάνατο τοῦ Φοῖβου τὸ παράπονο μεσὸ ἀρμονία και μάγια.

Πέτρος Ζητουνατίας

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΤΙΚΙΑΣ

Δὲν κλαίω τὴ μάννα πὸν τὸ γιὸ δεν θὰ τὸν ξαναδῆ, οὔτε τὴν ἐρημη ἀδελφὴ πῶχει τὴ σκέπη βάρει, δεν κλαίω τὴ χήρα πῶμεινε μ' ἀχρόνιαιο παιδί, μόν' κλαίω τὴν ἀγαπητικιά πὸν δεν μπορεῖ νὰ κλάφει !

Πὸν δεν μπορεῖ νὰ φορεθῇ στὰ μαῦρα ἡ καφεροῦ μὰ πρέπει νὰ χαμογελά με τὴν καρδιά χαμμένη : Δικὸν δεν ἔχασε ! Κανεῖς δεν τὴν παρηγορεῖ, και με τὸν πόνο μουτικὸ στὸν τάφο κατεβαίνει.

Γ. Ἀθάνας

διηγῆθηκε ὅλα και ἦρθε νὰ σὰς ἐχαριστήσω, γιατί ἐσώσατε ἀκεραία τὴν τιμὴν τῆς οικογενείας μου.

— Κυρία, παρακαλῶ...

— Ὁ γιός μου ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος με μιὰ γυναίκα πὸν τοῦ ζήτησε πάντοτε χρήματα. Καταστράφηκε ἐξ αἰτίας τῆς, ἔπαιξε και ἔχασε. Τὰ λοιπὰ τὰ ξέρετε.

Πολὸ στενοχωρεῖτῃκα βλέποντας τὴν λύπη αὐτῆς τῆς εὐγενούς κυρίας πὸν στεκότανε ὄρθια μπροστά μου με μαῦρα μάτια δακρυομένα.

— Μὰ τρέλλα τῆς νεότερες, κυρία, ἐπιθύρησα. Θὰ δῶ τὸν γιὸ σας και θὰ τὸν μαλώσω.

— Ἐκείνη κόνηπος οσβαρὰ τὸ κεφάλι τῆς.

— Δὲν θὰ τὸν ὀπτε, λοχαγέ. Κατετάχθῃ στὸ ναυτικὸ ὡς λογίας και δεν ἦρθε ἐδῶ παρὰ σὺν ἔσφυγε για τὸ Τογκίνο.

Β'

Ἀκούσαμε τὸν λοχαγὸ Ζ... χωρὶς νὰ τὸν διακόψομε. Σὰν ὡσάπε, τὸν ρωτήσαμε

— Και τί ἀπέγινε, λοχαγέ, ὁ Ντε Μαρτέν ;

— Ἀπέθανε, κύριοι ! Εἶνε τρία χρόνια τώρα πὸν ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ Τογκίνο, ἕνα μικρὸ φτωχὸ γράμμα σὲ κιτρινιαμένο χαρτί. Νὰ τι ἔγραφε :

« Εἶμαι βαρετὰ πληγωμένος, ὁ ναύαρχος Κορυμιάτ με παρασημοφόρησε με τὸν σταυρὸ... μὰ θὰ πεθάνω. Στέλνω τὸν σταυρὸ μου σὲ σὰς πὸν με σῶσατε και θάμαι εὐτυχῆς, ἂν τὸν φορεσέτε. »

— Νὰ γιατί, Κύριοι, ἀντὶ νὰ φορῶ τὸ παράσημο τῆς λεγαῖνος τῆς τιμῆς, φορῶ τὸν σταυρὸ τοῦ ἐπιλοχίου Μορτέν πὸν φέρθηκε μεν σὺν ἕνας κλέφτης, μὰ πέθανε στὸ Τογκίνο σὺν ἕνας ἦρωας.

Albert Delpit